

QUÈ HI FAIG AQUÍ?

– Què hi faig aquí?

L'hi havien portat els seus amics, gairebé inconscient , i al retornar el va fer espantar la gota de sèrum que es menjava la seva borratxera, el va fer espantar una llàgrima, irreversible, en la galta de sa mare, el va fer espantar l'assolament que havia en la mirada del seu pare, el va fer espantar el somriure de la infermera quan ell va murmurar : No ho faré més.

No ho faré més. Però ell què hi pot fer si no pot governar els seus impulsos, però ell que hi pot fer si no és com el seu germà .

Cinc anys més d'aleshores torna ha estar al mateix hospital, també hi són el seus pares, però ella no, a la Janine no li vol.

–Marxa, hòstia! Fot el camp! Li ha dit.

I ella li ha clavat els seus ulls i les seves paraules:Per a mi ja ha passat el tren.

Per a ella ja ha passat el tren.

I això que estaven fets l'un per l'altre. És el que va pensar quan la va conèixer; mentre recordava totes les noies babaues que havien passat per la seva vida.

-Ella és d'una alta pasta; tinc que fer tot el possible per guanyar-me-la.

I ho va fer.

Després, nits i dies sense dormir, l'amor el barrejaven amb alcohol, cocaïna...

Aquell dia eren amb uns «amics» al pis on vivien ells dos, havia plogut molt.

- S'han podrit les bigues de tanta aigua. Va pensar ell.

I ella i els col·legues, reien, se'n reien d' ell, maquinaven.

- Segurament que m'hi han posat verí a la *birra*, perquè no em trobo gens bé.

-D'això... me'n vaig a escampar la boira. Va ser l'únic que va poder dir.

Ella féu l'acció d'aixecar-se, però ell ja era al replà i deixà enrere la tempesta.

Des d'urgències telefonà als seus pares que no van aparèixer sols, van avisar-la a ella, a la Janine, així que, trasbalsat, li va dir: Jo aquí no t'hi vull!

Tot just fa un mes que ha tornat a casa dels pares; no vol veure a cap del seus amics i gairebé no surt al carrer si no és que l'acompanyi sa mare, encara que, sense els seus vicis i sense la Janine, els dies se li fan llargs i monòtons.

El psiquiatra li ha explicat que la droga li ha fet desenvolupar brots psicòtics, però no s'ho acaba de creure; per ell, deixar anar « el que sap» no ha estat fàcil, no confia en el metge .

–Jo *flipa*! Segur que també esta fent conxorxa; ho sap tot; tots ho saben tot !

Sols em faltava que creguin que estic boig, no se n'adonen que tot el que em passa és per culpa de la Janine i que ella vol acabar amb mi.

Tres mesos més tard ja sembla un altre, per això els seus pares van a sopar de restaurant

-Fa temps que no hi anem, segur que no et fa res de quedar-te sol?

-No, clar que no! esteu tranquils que aquí a casa no m'ha de passar res.

Un cop que els pares marxen, tanca la porta amb pany i forrellat.

S'està menjant unes salsitxes i unes patates fregides quan li sona el mòbil.

- Si ? Hola. Què ? No sé, ja m'agradaria ja! estic sol, perquè no véns tu? Bé, fins ara.

-Què hi faig aquí?

Està cinglat a la llitera de l' ambulància, va camí de Pere Mata.

Després de la ratlla es va espantar i per consegüent va començar a posar-se malalt.

-La culpa és de la Janine, ella em va dur la droga, em va convidar; vet a saber de què estava feta.

La por el va fer enfurir-se, i se li va girar...

Abans de que se l'enduguessin va preguntar al pares: On és la Jannine?

Els no li van respondre.

-No ploris dona. Va sentir que deia el seu pare -És pel seu bé i nosaltres descansarem una temporada.